

Korsika - Proč jet na jaře na Korsiku: za vínem a na krásné pláži bez lidí

(Zdroj: iDnes: 18. března 2013)

Koupání, sport a zajímavé památky, to je ideální trojice, po které pátrá řada turistů. Korsika, a my si tentokrát všimneme její západní části, tuto trojku nabízí. Má krásné pláže, na nichž spíš potkáte kormorána než opalující se davy, kopce ideální na kolo i výlet a k tomu místa prodchnutá historií. A krásná je i na jaře.

Korsice se říká perla Středomoří a rádi na ni míří milovníci horských výšlapů a náročných cyklistických vyjížděk. Její historie je spjata s Napoleonem, který tehdejší hlavní město Bastia přestěhoval do svého rodného Ajacia. Ostrov pařící Francii je rozdělen na dvě správní střediska - severní a jižní. Každé má svou poznávací značku aut i svá turistická lákadla. Pojdme společně navštívit historická centra severní části Korsiky a poznejme některé z jejich vyhlášených pláží.

Bastia - hlavní přístav a jeden lidský mumraj

Pro většinu cestovatelů, kteří využívají pravidelných trajektových spojů, je bastijský přístav schovaný pod impozantní hradbou hor tím prvním, co z korsické pevniny uvidí. Informace v průvodci slibují nádherný pohled na město i horskou scenérii. Uvádí se totiž, že až 340 dní v roce bývá v Bastii a v jejím bezprostředním okolí slunných. Stojím na palubě trajektu a nevěřím svým očím. Nad městem se válí šedé těžké mraky a chvílemi i prší. "Do pytle," říkám si, "proč zrovna dneska musí být hnusně?" Naštěstí není všem dnům konec. Když se sem za 14 dní vrátíme s cílem nalodit se na zpáteční trajekt, je nádherně a spíš hledáme stín, kde bychom se mohli schovat před přímým sluncem.

Bastia je se svými přibližně 37 000 obyvateli největším městem na severovýchodě ostrova. Město bylo založeno Janovany již v roce 1372 a o 80 let později v roce 1452 se stalo hlavním městem ostrova a sídlem vlády. Ta zde sídlila až do roku 1811, kdy ji Napoleon nechal přesídlit do svého rodného Ajacia a význam Bastie jako politického, kulturního a obchodního centra začal upadat. Rozkvětu se městu dostalo až po druhé světové válce a v současné době se jedná o prosperující moderní město se zachovalou historickou čtvrtí Terra Nova. Je neděle a na náměstí kousek od trosek ponorky Casablanca právě probíhá bleší trh pro mne naprosto nevídaných rozměrů. Procházím se po velikánském náměstí, nakukuji do úzkých uliček a pozoruji kosmopolitní mumraj. Je to až k neuvěření, kolik lidí různých národností, barvy pleti i vyznání tu můžeme potkat na jednom náměstí a v přilehlých uličkách.

Nepřestávám žasnout a exponuji jeden snímek za druhým. "Hello, Mister!" oslovuje mě malý černoušek a nabízí staře vyhlížející dřevěné sošky a obrázky. Hned vedle se na igelitu válí staré knihy a místní malíř nabízí své obrazy. O kousek dál fouká do flétny indián a hraje na kytaru. Ve stínu křivolakých uliček prodávají zdejší farmáři výtečné salámy a sýry. Všude spousta lidí a místy je potřeba se davem doslova prodírat, ale i přesto má tržiště naprosto neopakovatelnou atmosféru.

Hlavní dominantou města je citadela, která se majestátně vypíná nad Starým přístavem Vieux Port. Dnes se zde na hladině moře houpou hlavně rybářské čluny a malé jachty. Mezi další pamětihodnosti, které vypovídají o bohaté historii města, jistě patří nejen palác bývalé janovské vlády, dům, ve kterém strávil dva roky svého dětství Victor Hugo, ale také guvernérský palác nebo etnografické museum. Milovníci koupání a mořských radovánek ocení nedaleké písčité pláže, které se táhnou jižně od hlavního přístavu dál od centra města.

Corte - nepřístupná duše Korsiky

Historické město Corte najdeme ukryté pod impozantními žulovými horami asi 70 kilometrů jižně od Bastie. Pro Korsičany je to město nedožité historické, kulturní i politické hodnoty. V Corte byla v roce 1731 sepsána vůbec první demokratická ústava v novověké Evropě.

Národní hrdina Pascal Paoli, kterému dala historie přízvisko "otec korsického národa", zde sestavil první demokratickou vládu v historii ostrova.

V současné době zde sídlí také jediná univerzita na ostrově. Po francouzské okupaci ostrova byla v roce 1769 uzavřena a na své znovuotevření čekala celých 212 let až do roku 1981, ale dnes je zde možné studovat dříve opomíjenou nebo i tabuizovanou korsickou historii a kulturu. Není tedy divu, že místní pasují "své" Corte na neoficiální hlavní město ostrova.

Corte je také vstupní branou do korsických hor. Nedaleko města najdeme takové velikány jako Monte Rotondo, Pagliu Orbu nebo třeba i nejvyšší vrchol Korsiky Monte Cinto.

Zastavujeme u místního supermarketu. Při vystupování z vozu dostávám neskutečnou "pecku". Rozpálený asfalt umocňuje tepelný šok z polední výhně. Citadela vypínající se nad novým městem je nepřehlédnutelným orientačním bodem. Strážní věž, která se později stala jejím základem, byla postavena v roce 1420. Při cestě do starého města k citadele procházíme kolem vilek a hledáme spásný stín. Pohled na citadelu umístěnou na skále a staré město v prudkých svazích pod ní bere dech a dává zapomenout na teploty šplhající ke 40 °C.

Závěrečná část výstupu do nitra starého města vede po širokých schodech. Přímo pod schody nacházíme v malém výklenku kohoutek s vodou. Připadám si jak vrabec u kaluže a mé nadšení z chladivé životadárné tekutiny nezná mezí. Uličky k citadele na Paoliho náměstí lemují obchůdky a kavárničky. Ve stínu domů se na chodnících a schůdcích chladí kočky a i přes značné množství turistů propadáme zdejší atmosféře a litujeme, že nemůžeme zůstat do noci.

V areálu citadely bylo zřízeno muzeum, kde je možné za 5 eur vidět expozici mapující historii pevnosti, města a celé oblasti. V rámci prohlídky je možné vystoupit i na hradby. Pěkný pohled na město a na citadelu ovšem nabízí i vyhlídka nad jednou z restaurací v bezprostřední blízkosti pevnosti.

Aléria - pevnost s příliš dlouhou siestou

Pokračujeme údolím řeky Tavignano až na východní pobřeží do městečka Aléria, kde tento místy divoký tok ústí do moře. Okolí současné Alérie znali již Řekové, kteří zde objevili ložiska mědi a pěstovali pšenici, olivy a hroznové víno. V roce 259 př. n. l. sem přišli Římané a založili zde námořní základnu. Její věhlas a význam trval až do 18. století, kdy Aléria patřila k nejvýznamnějším přístavům, východního pobřeží. Většina historických památek bohužel

postupně zchátrala, a tak hlavními lákadly pro milovníky historie, pevností a muzeí zůstaly odkryté římské ruiny a janovská pevnost ze 13. století, které se nachází nedaleko moderního města.

Při příjezdu do Alérie jdeme hned k moři. Na křižovatce je nepřehledná cedule s nápisem "le mer" ukazující neomylně k blankytně modré dálavě asi 3 nebo 3,5 km za městem. Od malička mám problém vydržet na jednom místě, a i když je zdejší pláž příjemná a téměř bez lidí, dopadá to jako pokaždé, když se vyskytnu u vody. Zatímco se kamarádi koupou a relaxují u moře, vyrážím k Janovské pevnosti. Po první půlhodině chůze po asfaltovém, přímým sluncem rozpáleném chodníku začínám pochybovat o svém duševním zdraví. Teplota opět přesahuje tropickou třicítku a voda nikde.

Procházím kolem malé farmy, ohrady pro koně a oploceného meruňkového sadu. Poslední úsek cesty musím absolvovat po rušné hlavní silnici vedoucí z Alérie. K branám staré janovské citadely přicházím chvíli po poledni. Na dveřích visí výrazná cedule informující o pravidelné polední siestě trvající do 13:00. Hned za citadelou je malá kavárnička. Ledově vychlazená limonáda a nanuk přijdou vhod a zkrátí čekání na otevření muzea. Brána se ale bohužel neotevívá ani ve 13:30 a já začínám mít nepříjemný pocit, že délka polední siesty je přímo úměrná intenzitě slunečního svitu a počtu turistů před branou. Čím větší je vedro a čím více je turistů, tím delší je polední pauza. Ve 13:45 pak bez prohlídky vyrážím zpět do Alérie.

Porto - pláže a "portské"

Tajemné přístavní město schované ve stínu rudých skal Calanches v hluboce zaříznutém Portsském zálivu patří k nejvyhledávanějším rekreačním střediskům. Cestou do malebného Porta se zastavíme na plážích poblíž Cargese. Nedozírné písčité pláže se zde střídají s kamenitým pobřežím a různě vysokými útesy. Fotogalerie

"Ty, Davide," oslovuje mě kamarádka, "támhle jsou nějací ptáci," ukazuje na skalky vyčnívající nad hladinu. Z pláže na útesy to není daleko. Při pohledu na kormorány velké se mi tají dech a lituji, že se nemohu brodit blíž. Voda je mezi kameny hodně hluboká a mám strach o fotografickou techniku. Ze všech doposud navštívených pláží se mi ta v Cargese líbí ze všeho nejvíc. Nachází se sice v bezprostřední blízkosti hlavního silničního tahu, ale je liduprázdná bez možnosti blízkého občerstvení a přítomnost kormoránů dodává koupání nezapomenutelnou atmosféru.

Po koupání a fotografování kormoránů se přesouváme do Porta. Městečko bylo původně vystavěno na slanovodních močálech a není tedy divu, že se mu přezdívá Město soli. Janované nechali močály odvodnit a strategický obchodní přístav se mohl začít naplno rozvíjet. Jako památka na toho slavné období rozkvětu města se dochovaly pouze zbytky městských hradeb a tradiční janovská věž zvaná "Bastion de France". Podobných věží najdeme na korsickém pobřeží celou řadu. Byly využívány k předávání varovných signálů upozorňujících na maurské válečníky.

Začíná se stmívat. Nedaří se nám z kempu vyrazit včas a je jasné, že západ slunce nestihneme. "To nevádí," uklidňuje nás nejromantičtější členka výpravy, "tak se projdeme nasvícenými uličkami a přes přístav skončíme na pláži s lahvičkou vína." Když procházíme

kolem jedné z početných zahrádek, upoutá nás cedule s lákavým nápisem "corse vine". "Ochutnáme?" ptám se. "Ochutnáme!" zní jednoznačná odpověď. Tradiční nápoj chutná podobně jako všeobecně známé a u nás běžné prodávané portské, ale podává se ve sklenicích na whisky a s ledem. Cena se pohybuje kolem 4,5 až 5 eur za skleničku. Tip na dovolenou

Centrum města a přístav kypí nočním životem. Ze zahrádek zní živá hudba a marína je nádherně nasvícená. I za letních nocí zde bývá poměrně teplo. Rtuť teploměru klesla na velmi příjemných 20 °C, a i když se blíží třiadvacátá hodina, je na oblázkové pláži opravdové zmatení jazyků. Slyšet je nejen francouzština, ale i angličtina, němčina a španělština. Lidé se koupou, popíjejí lahodné víno a o samotě nemůže být ani řeč.

Když se uličkami města procházím druhý den odpoledne, nestačím se divit nad tou proměnou. Ti stejní lidé nasedají na své jachty a vyplouvají vstříc dalším dobrodružstvím, v rybářských sítích v přístavu nacházím uhynulé hvězdice a kusy velkých mořských koryšů. Z rychlých člunů vystupují do neoprenů oblečení konzumní turisté, kteří pod vedením instruktora zažili svůj první a možná i poslední ponor pod mořskou hladinu. Na pláži je tolik lidí, že se nedá hnout a kameny jsou od slunce rozpálené tak, že téměř není možné dojít bez bot k vodě. Začínám se těšit do hor, ale přitom vím, že až se setmí, bude Porto jiné, lidštější.

Calvi - jedno z možných rodišť Kryštofa Kolumba

Historické město Calvi leží na západní straně ostrova. Z původně rybářské osady vznikl v průběhu 13. století strategicky významný obchodní a vojenský přístav, jehož dominantou je rozlehlá citadela. O významu Calvi svědčí i nebyvalý zájem anglického admirála Nelsona, který město neúspěšně obléhal celé dva měsíce a při této vojenské operaci přišel o oko. Kasárna, která jsou součástí pevnosti, slouží i v současné době vojenským účelům a pro veřejnost jsou uzavřena. Bylo v nich zřízeno velitelství francouzské cizinecké legie. Rozhodně se však vyplatí vystoupat křivolakými uličkami nad hradby a pokochat se pohledem na záliv, moře a luxusní jachty kotvící v přístavu

Obyvatelé Calvi jsou velmi pyšní na svého "rodáka", slavného mořeplavce, Kryštofa Kolumba. Bustu umístěnou tematicky na piedestalu ve tvaru lodi najdeme u schodů, které vedou z města do pevnosti. Místní samozřejmě popírají argumenty Janovanů, že se Kryštof Kolumbus narodil právě v Janově. Pravdou však zůstává, že Calvi dlouhé roky spadalo pod správu Janova a v této historické etapě je pravděpodobně třeba hledat příčinu sporu. Jako pravděpodobnější se však jeví janovské rodiště.

Procházím kolem Kolumbovy hlavy a nořím se do uzounkých uliček rozlehlé pevnosti. V centru celého areálu stojí sevřena mezi domy katedrála Saint Jean Baptiste. Stejně jako pevnost byla i katedrála postavena ve 13. století. "Tady je úžasný klid," rozplývá se kamarádka při toulání po hradbách a kolem kostela. Při pohledu z hradeb na přístav a uzounké uličky centra jí musím dát za pravdu: "Zato tam je živo," ukazují z hradeb k přístavu, kde je podobně jako v uličkách s kavárničkami a prodejny suvenýrů hlava na hlavě.

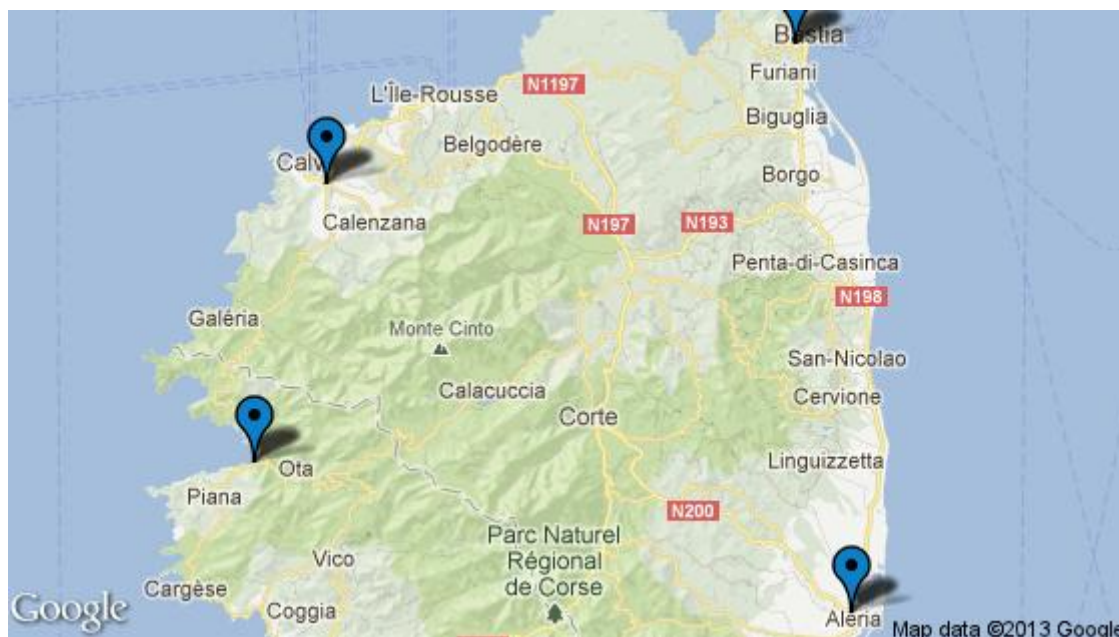
Calvi nabízí i možnost koupání. Zdejší pláže jsou vyhlášené a mnohdy i přelidněné. Mořské dno zde bohužel klesá jen velmi pomalu, a tak musí vody chtivý turista jít daleko od břehu. O něco lepší je to pod citadelou, kde je ale třeba dávat při větších vlnách pozor na ostré kameny a skalky ve vodě.

Když víno, tak v Patrimoniu!

Korsika a vlastně celá Francie proslula výrobou skvělého a lahodného vína. Zdejší směsky jsou vyhlášené po celém světě. Dobré víno je možné koupit v každém supermarketu, ale pokud přejíždíte přes hory do Bastie, vyplatí se zastavit ve vesnici Patrimonium. Vesnička se nachází ve světoznámé vinařské oblasti, která jako vůbec první na celé Korsice získala status "appellation contrôlée", tedy ověření označení původu.

Oblast proslula hlavně výrobou muškátového vína. Obchůdek zdejšího vinařství se nachází na dohled od kostela Èglise St-Martin. Kromě vynikajících lahví s cenou mezi 15 až 25 eury je zde možné zakoupit i vína stáčená přímo z ohromných tanků. Cena takového stolního vína se pohybuje kolem dvou eur za litr. Kromě vína je možné v obchodě koupit i marmelády, salámy nebo třeba i sýry.

Korsika je opravdu čarokrásný ostrov, kde si na své přijdou jak milovníci rozlehlých pláží, historických památek tak i divokých hor. Já osobně volím vždy kombinaci sportovních výkonů a poznání, ale volba je na každém z nás. Vybrat si zde může opravdu každý.

Modré šipky označují Bastiu, Alerii, Calvi a Porto.

